

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

15. Pœnitemini, & credite Euangelio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

tellexerit, vnus Calvinus ac Beza, quàm vnus August. totque alij antiquissimæ Ecclesiæ celeberrimi ac doctissimi Patres. In qua quæstione si nouellis magistris deferimus, surgent & alij nouelli (sicut post Lutherum surrexit Calvinus) qui idem postulabunt. Ita nouo cuiuslibet doctrinæ vento perpetuò circumferemur. Sed id ne fieret, Pastores & doctores dedit Ecclesiæ suæ Christus, ad consummationem sanctorum, id est, ad corroborationem fidelium; nec id ad breue tempus, sed donec occurramus omnes in vnitatem fidei (id est, donec impleantur tempora Gentium): vt iam (ab his doctoribus & pastoribus instructi) non simus paruuli fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrinæ per nequitiam & astutiam hominum ad circumventionem erroris.

15. Pœnitemini, & credite Euangelio.

In Harmonia ad Marc. 1.

HAEC verba duplici cauillo conatur eludere Calvinus. Quæri (inquit) potest quæ ex Euangelio pendeat pœnitentiæ, cur eam Marcus ab Euangelij doctrina separet. Primum non Marcus sed Christus hæc verba dixit. Deinde Christus pœnitentiæ ab Euangelij doctrina nõ separat, vt fingit Calvinus; sed ad fidem Euangelio præbendam, seu ad credendum Euangelio, viam ac præparationem necessariam esse pœnitentiæ docet. At si ita est, quomodo ex Euangelio pendeat pœnitentiæ? ait Calvinus: id est, quomodo erit meum paradoxum verum, quòd prius oportet credere Euangelio, & per illam fidem Deum sibi habere certò propitiũ, vt sic pœnitentiæ seriò studeatur? Sic enim alibi docet, vt alio in loco ostendimus. Duplex (inquit) solutio est. Nam Deus interdum sic nos ad resipiscendum inuitat, vt tantum dicat mutandam esse in melius vitã: postea

In Pröpt. Cathol. par. Quadrages. in Sabbato Hebdomada 2.

conversionem & vitæ nouitatem Spiritus sui donum esse ostendit: vt sciamus non tantū nobis præcipi quod officij nostri est, sed obsequendi gratiam & virtutem simul offerri. Hic Calvinus ex parte falsum narrat, ex alia parte, qua verum dicit, suis placitis contradicit. Falsum est, Deum interdum ad pœnitentiam sic inuitare, vt tantū dicat in melius mutandam esse vitam. Semper enim peccati præteriti odiū, & propter offensum Deum tristitiam ac dolorē Scriptura à pœnitentibus flagitat. Quòd autem dicit & verum dicit, vitæ nouitatem Spiritus S. donum esse, Deūmq; non solūm præcipere, sed etiam obedientiæ & obsequendi facultatem conferre, alterā Caluini hæresim funditus euertit, qua docet Dei mandata obseruari non posse, nec ad ea nos obligari, nec Spiritum Christi in adiutorium nobis dari, vt ad iustitiam consequendā nos iuuet, nec vt per eum adiuuemur ad iustitiæ summam, sed vt beneficia Christi in cordibus nostris obfignet, ipsēque Christus tota nostra sit. Et iustificatio ac iustitia sit. Sed pergamus cum Caluino hoc in loco. Si hoc modo accipimus (inquit) quòd Ioannes concionatus est (de pœnitentia agenda in remissionem peccatorum) sensus erit, Dominus vos ad se conuerti iubet. Quia verò id nō potestis propria industria, Spiritum regenerationis promittit. Quare hanc gratiam fide amplecti vos oportet. Omnia confundit & peruertit Calvinus. Ioannis Baptistæ prædicatio (de qua tamen hic non agitur, sed de Christi) illa erat, vt pœnitentiam ante omnia agerent, non quidem propria industria & solis naturæ viribus, sed ex speciali diuinæ gratiæ adiutorio, quo nec veteris legis iusti, nec qui tunc erant fideles Iudæi carebant. Spiritus regenerationis, quæ vitæ nouitatem inducit, promittitur quidem pœnitentibus, vbi Deo reconciliati peccatorum remissionē con-

Instit.
lib 3. c. 17
num. 2.
& cap. 1.
num. 1.
& seqq.

Pœnitentiæ ordo
à Caluino
inuersus.

Act. 26.

secuti fuerint; non quia fide illā apprehenderunt, (somnia hoc Caluini est) sed quia credentibus & pœnitentibus, dignaque pœnitentiæ opera facientibus (vt Paulus concionari solebat) ille Spiritus regenerationis per Christum confertur; pariter & vnâ cum ipsa remissione peccatorum. Et hoc modo pœnitentia semper præcedit ipsam regenerationem & remissionem peccatorum quam Euangelium docet. Spiritus regenerationis fide apprehensus, vt Caluinus loquitur, id est, credere quod pœnitenti ille Spiritus à Deo impertietur, nō facit vt homo ritè pœniteat, nec quicquā in eo operatur in quo nondū est, & cui nōdū collatus est, vt sic propriæ industriæ defectū ille suppleat, iuxta Caluini figmentū, sed specialis Dei gratia quæ hominē ad pœnitentiā excitat (est enim & illa donū Dei singulare) humanæ industriæ impotentiam supplet, facitq; vt homo verā & legitimā pœnitentiā agat.

Sed hīc Caluinus memor se Spiritui regenerationis & nouitati vitæ plus tribuisse quā aliās sollet, aut quā solius fidei iustificātis doctrina permittit, seipsum tempestiuè corrigit & dicit. *Quamquam fides quā haberi Euangelio Christus postulat, minime ad donum renouationis restringi debet, sed præcipuè ad peccatorum remissionem spectat. Coniungit enim Ioannis pœnitentiam cum fide, quia se ideo Deus nobis reconciliat, vt tanquam Pater à nobis sanctitate & iustitia colatur.* Præoccupatione hac vtitur Caluinus, quia perpetua eius & suorū doctrina est, fidei iustificantis obiectum nihil aliud esse quā gratuitam peccatorū remissionem in Euangelio prædicatam à fide apprehensam. Nunc autem affirmat spiritum quoq; regenerationis per fidem, quam Euangelio habemus, apprehendi, vt fide iustificemur. Respondet autem non ad hoc donum renouationis restringi fidem, sed præ

Caluini
doctrina
ex seipso
refuta-
tur.

præcipue ad remissionem peccatorum spectare. Quæ respon-
 sio tamen si in forma recipiatur, satis adhuc eius
 altera sententia refutatur. Satis enim nobis est
 quod ad hoc donum renouationis fides spectat.
 Non volumus ad hoc donum fidem restringi. Pla-
 nè volumus ad remissionem quoque peccatorum
 fidem ampliari. Sed volumus, & vult Scriptura, vt
 ad vtrumque fides spectet: iuxta illud Pauli. *Saluos*
nos fecit per lauacrum regenerationis (vbi peccatorum Tit. 3.
 remissio innuitur) & *renouationis per Spiritum S. quem*
effudit in nos abunde. Satis nobis est, Deum se nobis
 ideo reconciliare, vt postea colamus eum in san-
 ctitate & iustitia, quod hic fatetur Calvinus. Sic
 enim non in sola remissione peccatorum, nec in
 sola fide eam apprehendente, salus & iustitia no-
 stra consistit (quod Catholica damnat Ecclesia)
 sed præterea in Spiritu regenerationis & vitæ no-
 uitate, quæ altera & potior est Christianæ iustitiæ
 pars. Sed hoc in prioris solutionis suæ gratiã po-
 nere & concedere coactus est Calvinus.

Posterior solutio est: *Credere Euangelio*, in his Chri-
 sti verbis tantundem valere atque *gratuitam iustitiã amplexi*.
Sæpe enim in Scripturis specialem istã inter fidem & re-
missionem peccatorum relationem occurrere, sicut quum docet
nos fide iustificari. Hęc altera solutio per se absurdif-
 sima est, & eius confirmatio penitus insulsa. Ab-
 surdum & impiũ est, *Credite Euangelio*, hunc sensum
 habere, *Gratuitam iustitiã amplectimini*: quasi Euan-
 gelium eiusque prædicatio nihil aliud credendũ
 fidẽque amplectendum contineret, quàm gratui-
 tam iustitiã, maximè in sensu Calvinii, qui per gra-
 tuitam iustitiã non plus intelligit quàm gratuitam
 remissionem peccatorum, quæ initialis & mini-
 ma pars iustitiæ Christianæ est; sanè & priuatio
 veteris formę inter principia rei generandę mini-
 mum

num & maximè improprium principium est. *Credere Euangelio*, est omnia credere quæ Euangelium de Deo, de Christo, de tota fide ac salute humana docet. Solutionis confirmatio infusa est. Hæc enim eius vis & consecutio est: *Occurrit sæpe in Scripturis inter fidem & remissionem peccatorum relatio*, id est, sæpe in Scripturis remissionem peccatorum credere docemur: ergo hoc in loco, *Credere Euangelio*, significare debet *credere gratuitam iustitiam*, quæ est (in sensu Caluini) remissio peccatorum. Infusa & friuola hæc consecutio est: primùm, quia etsi sæpe ita se res habeat, quum etiam sæpe aliter se res habeat, & alijs in locis sapissimè fides alia quàm plurima obiecta respiciat, nulla est consecutio, ut hoc in loco ad illud vnum obiectum fides restringatur. Deinde, Euangelium multo plura in se complectitur quàm gratuitam peccatorum remissionem. Nō ergo sequitur: *Credere gratuitam remissionem peccatorum sæpe scriptura docet: ergo quum dicitur, Credere Euangelio, idem & non aliud docere puranda est.*

Sed quomodo hoc ipsum Calvinus probat, quod fides sæpenumero in Scripturis ad peccatorum remissionem refertur. *Sicuti* (inquit) *quum docet nos fide iustificari*. Egregia scilicet probatio, quæ sola nouella S. Scriptura corruptela nititur. Nam fide iustificari in Catholica hæcenus Ecclesia, nunquam illum sensum habuit, fide amplecti gratuitam iustitiam. Nouella hæc est & horum temporum corruptela pestilens. Fide iustificamur in sensu veterum Ecclesie Patrum, maximeque S. Augustini, (loquendo de ipsa in se fide) quia totius iustificationis nostræ coram Deo fides, qua in Deum & Christum eius credimus, fides (inquam) sana & orthodoxa, omnia credēs quæ diuinitus ad credendum reuelata

Fide iustificari
quid.

reuelata sunt, radix, principium, & fundamentum est: nec sine illa iustificari quisquam potest. Aut certe fide iustificamur (loquendo de perfectione eius) nō qualibet, sed (vt Paulus docuit) *Gal. 5.*
fide per charitatem operante. Ita vtraque Caluini solutio contra tam perspicua Christi verba, quibus poenitentiam fidei vt medium fini anteponit, varia impietate & absurditate plena est. De poenitentiae doctrina à Caluino deprauata vide multa in Promptuarij nostri Catholici parte *Sabbato Hebdome. 2.*
 Quadragesimali.

IN MARCI CAP. 3.

16. *Et imposuit Simoni nomen Petrus.*

OBSERVANT hoc loco Catholici (quod & nos olim fecimus) Christum noui nominis impositionem, quod antea Simoni promiserat, quum primò eum intueretur dicens, *Tu vocaberis Cephas*, eo demum tempore dedisse, quo duodecim designauit Apostolos, vt eodem videlicet momento de Capite futuro prospiceret, quo de futuris Pastoribus prospexit: quia formari tunc cœpit quasiq; in vtero Christi parturiri noua Christi Ecclesia. Obseruant quoque hoc nouum nomē illi singulariter, & soli à Christo impositum, aliquam in eo nouam & singularē præ cæteris prerogatiuam notare: sicut in mutatis à Deo nominibus Abraham, Sarai, & Israel, factum fuisse Scriptura demonstrat, & diligenter explicat Chrysostomus. Indignè fert hoc totum Caluinus, & ait. *Ridiculi sunt Papistæ, qui ex hoc nouo nomine colligunt fundatam.*

Petri nouum nomen Primatus indicium.